

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.843/2012/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Szűcs Péter ügyvéd ügyintézésével a dr. Szűcs Péter Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a dr. Danka János ügyvéd ügyintézésével a dr. Danka Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperessel szemben személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 6.P.20.522/2012/8. számú ítélete ellen az alperes részéről 9. sorszámmal előterjesztett és 11. sorszámmal kiegészített fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 12 700 (tizenkétezer-hétszáz) Ft másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására az abban foglalt módon és határidőn belül - 48 000 (negyvennyolcezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes 2000. február hó 1. napjától a "X" Park Igazgatóságánál áll alkalmazásban köztisztviselőként természetvédelmi felügyelői munkakörben. 2000. február hó 1. napjától 2002. január hó 2. napjáig az igazgatóság hatósági és felügyeleti, míg azt követően a természetmegőrzési osztályra került beosztásra. Ökológiai szakreferensként a természetvédelmi hatósági eljárásokban megkeresés esetén köteles volt közreműködni.

Az alperes a "ny" 1 hrsz. alatti ingatlanát a termelésből ki akarta vonni víztározó létesítése céljából. A földhivatal a kérelme elbírálása során megkereste a környezetvédelmi felügyelőséget, ahol természetvédelmi hatósági eljárás indult, ebben a "X" Park Igazgatósága ügyfélként szerepelt, részéről a felperes járt el, aki szakreferensként ügyféli nyilatkozatot és szakmai észrevételt tett és helyszíni bejárásokban vett részt.

Az alperes a megvalósítani kívánt víztározót a **"Ny" Kft.**-vel tervezette. A tervező személyére a felperes a közigazgatási eljárásban rákérdezett, azonban a személyének nem tulajdonított jelentőséget, a tervező céggel szemben semmilyen negatív elfogultságot nem érzett, mert az általuk tervezett létesítmények többségével nem támasztottak kifogást a korábbi eljárásokban, bár volt problémás eset is.

Az alperes álláspontja szerint a felperes által tett nyilatkozatok miatt lett eredménytelen az eljárás, ugyanis a környezetvédelmi hatóság az egész **"ny" 1** hrsz. alatti ingatlant láppá nyilvánította, ezért a víztározó létesítésére nem volt lehetőség. Az ingatlanához közel eső területeken más hatósági eljárásban horgászto létesítéséhez adtak hatósági engedélyt, amiből olyan következtetésre jutott, hogy a felperes személye akadályozta az eljárás eredményességét az általa igénybe vett tervező céggel szembeni ellenszenv miatt, valamint azért, mert a kedvező nyilatkozatáért ellenszolgáltatást nem kapott. Ettől indítva 2011. november hó 21. napján levelet írt **dr. B. Gy.** országgyűlési képviselő részére, amelyben a felperest név szerint megnevezve azt állította, hogy ő az általa alkalmazott tervező céggel szembeni elfogultsága miatt olyan szakvéleményt adott, ami befolyásolta a természetvédelmi hatóság előtti ügyének menetét. Ez gátolta a tulajdonában lévő ingatlan fejlesztését, és szerinte volt az az összeg, amiért hajlandó lett volna a felperes a megfelelő engedélyt kiadni.

Dr. B. Gy. elszámoltatási és korrupcióellenes kormánybiztos az ügy kivizsgálása céljából a levelet megküldte **dr. I. Z.** környezetügyért felelős államtitkárnak, aki **R. A.** államtitkár helyett, ő pedig a **"X"** Park Igazgatóságát kérte az ügy kivizsgálására, ahol a felperes munkájával összefüggésben vizsgálat indult. Ennek eredményeként rögzítésre került, hogy a felperes tevékenységével kapcsolatosan az alperesi levélben megfogalmazott gyanú soha nem merült fel, feddhetetlenségéről az igazgatóság vezetője meg van győződve. A vizsgálat lezárulása után a **"X"** Park igazgatója tájékoztatta a felperest az ellene benyújtott panaszról, a lefolytatott eljárásról és annak eredményéről.

A felperest lelkiileg megviselte az, hogy a szakmai meggyőződésén alapuló munkája és álláspontja miatt őt elfogultsággal és vesztegetéssel gyanúsította az alperes, ezért magába fordulóvá vált a családi életében és a munkahelyén, továbbá kérte, hogy az ilyen jellegű bonyolultabb ügyek elintézésére ne jelöljék ki. A közvetlen munkahelyi vezetője a vezetőtársaknak tartott értekezleten tájékoztatást adott arról, hogy milyen panasz, feljelentés alapján indult vizsgálat a felperessel szemben, s az milyen eredménnyel zárult. A vezetők a saját részlegeiken a munkájukhoz szükséges mértékben tájékoztatták az esetről a munkatársakat, akik így a feljelentésben szereplő alperesi kijelentésekről tudomást szereztek és a munkahely közösségi helyiségeiben folytatott beszélgetések során viccesen, ugrató jelleggel megjegyzéseket tettek, amelyek a felperest kellemetlenül érintették.

A felperes a keresetében a személyhez fűződő jogának megsértése miatt annak megállapítását kérte, hogy az alperes a 2011. november hó 21. napján **dr. B. Gy.** országgyűlési képviselőhöz írt levélben megsértette a jóhírnevét, becsületét, emberi méltóságát. Kérte az alperest elégtétel adására kötelezni oly módon, hogy a saját költségén a bíróság ítéletét bocsánatkérő levéllel együtt juttassa el azokhoz a szervekhez,

amelyek értesültek a panaszról és a lefolytatott eljárásról, valamint nem vagyoni kártérítés címén 500 000 Ft és ennek 2011. november hó 22. napjától járó késedelmi kamatai megfizetésére kötelezni.

Alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy csak a saját véleményét írta le.

Az elsőfokú bíróság a 8. sorszám alatt meghozott ítéletében megállapította, hogy az alperes a 2011. november 21. napján kelt **dr. B. Gy.** országgyűlési képviselőhöz a Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Felügyelőség, mint természetvédelmi hatóság előtt folyó eljárásával összefüggésben írott levelében megsértette a felperes jóhírnevét és emberi méltóságát azon valótlan kijelentésével, hogy „A háttérből viszont a **"y"** munkatársa, felperes irányíthatja a folyamatokat, mivel a víztározó terveit olyan vizes tervező céggel készítettem, akivel korábban minisztériumi döntést igénylő ügyben vesztett. Az ügyben nem jelentett be elfogultságot, a **"y"** részéről szakvéleményével (?) jelentősen befolyásolta, akadályozta az ügy menetét. A területemen tehát gátolta a fejlesztést, pedig korábban (2004.) egy védett növényekkel teli, nagy kiterjedésű területen a területemhez 1000 méterre, egy halastó létesítéséhez járult hozzá feltételek nélkül!!! Állítólag - ezt bizonyítani nem tudom - volt az az összeg, amiért hajlandó volt megfelelő engedélyt adni. Azt többszöri kérésemre sem vizsgálta ki a felügyelőség, hogy egy növényzetben sokkal értékesebb területen ez hogyan lehetséges, és hogy most is miért nem nyilvánítják védetté a területet. A halászati igazgatóság illetékeseitől tudom, hogy **"L"** úrnak nem ez volt az utolsó ilyen jellegű megnyilvánulása, legutóbb **"Ny-O"** belső területén egy Natura 2000 területen járult hozzá egy horgásztó létesítéséhez úgy, hogy a védettséget az ő javaslatára töröltették a területről!!!".

Kötelezte az alperest, hogy az ítéletet annak jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül saját költségén postai úton küldje meg a Miniszterelnökség Elszámoltatási és Korrupció-ellenes kormánybiztosának (címe), a Vidékfejlesztési Minisztérium környezetügyért felelős államtitkárának (címe) és a **"X"** Park igazgatójának (címe) címezve az alábbi magánlevél kíséretében: „Tisztelt Cím! Mellékeltlen megküldöm a Nyíregyházi Törvényszék P.20.522/2012/8. számú jogerős ítéletét, amely megállapította, hogy a **dr. B. Gy.** országgyűlési képviselő elszámoltatási és korrupcióellenes kormánybiztoshoz 2011. november 21.-ei keltezéssel írott levelemben - az ítélet rendelkező részében foglalt kijelentéseimmal - megsértettem felperes neve kormánytisztviselő jóhírnevét és emberi méltóságát. Ezúton kifejezem a történetek miatti sajnálatomat, és felperes úrtól elnézést kérek. Dátum, alperes neve".

Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200 000 Ft nem vagyoni kártérítést és 45 400 Ft perköltséget, míg ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasítja.

Határozatának indokolása szerint a jó hírnév sérelmének megállapítására az olyan valótlan, a személy hátrányos megítélését kiváltó közlés alkalmas, amely valamely tényt határozottan vagy burkoltan tartalmaz. A becsületet, emberi méltóságot az a közlés sérti, amely kifejezőmódjában indokolatlanul durva, lealázó, bántó (Legfelsőbb Bíróság Pfv.IV.20.175/2007/5.). A jóhírnév sérelmét általában valótlan és a közfelfogás szerint

sértő tény állítása, híresztelése, hamis színben való feltüntetése okozza. A vélemény, bírálat akkor adhat alapot a személyiségvédelemre, ha minden ténybeli alapot nélkülözve önkényesen fejez ki elmarasztaló értékítéletet vagy kifejezésmódjában indokolatlanul sértő, bántó, megalázó (Legfelsőbb Bíróság Pfv.20.712/ 2008/9.). Hivatkozott a BDT 1999/45. és a BDT 2002/674. számú eseti döntésekben írtakra.

Az alperes által írott levél tényállításokat tartalmazott, és nem csupán a véleményét rögzítette. Az alperes valótlan tényként állította, hogy a felperes, mint a HNP munkatársa a háttérből irányította a természetvédelmi hatósági eljárást (folyamatokat), és szakmai nyilatkozatával (szakvéleményével) befolyásolta, akadályozta az ügy menetét. A vesztegethetőséggel kapcsolatban tett kijelentése sem vélemény-nyilvánítás volt, hanem más személyektől szerzett értesülésen alapuló tényállítás.

Az elsőfokú bíróságnak hivatalos tudomása volt a közigazgatási eljárásról. A közigazgatási perben megállapította a bíróság, hogy a **"X"** Park Igazgatósága nem szakhatóságként, hanem ügyfélként járt el és az ügyfélként eljáró igazgatóságot a felperes képviselte, ezért elfogultságot ezen ügyféli pozíciójából eredően nem kellett bejelenteni. Emiatt a felperessel szemben kifogás tárgyává tett elfogultság nem volt értelmezhető sem az alperes, sem az alperes által igénybevett tervező cég viszonylatában. Az alperes a levelében valótlanul olyan benyomást keltett, hogy a felperes a hatóságként eljáró **"y"**-t képviselte, és mint ilyen hatóságra, illetőleg szakhatóságra kötelező eljárási szabályokat megsértve, azaz a kizárási okokat figyelmen kívül hagyva járt el. Ugyanakkor a közigazgatási eljárásból megállapítható volt az is, hogy a hatóság nem kizárólag a felperes, mint az ügyfélként fellépő **"y"** képviselője által adott szakmai nyilatkozataira alapította döntését, hanem az eljárásba bevont igazságügyi szakértő szakvéleményére, továbbá az alperes által felkért szakértő által készített okirati bizonyítékokra. Így az alperes hamisan keltett olyan benyomást, hogy a felperes szakmai nyilatkozata kizárólagos alapja lett volna a hatósági eljárásban hozott érdemi döntésnek.

Az alperes elismerte, hogy nem tudja bizonyítani azt a tényt, miszerint a felperes a természetvédelmi hatósági eljárást bármilyen módon befolyásolta volna, valamint azt, hogy vele és az általa igénybe vett tervező céggel szemben is negatív irányban elfogult lett volna. Azt sem tudta bizonyítani, hogy bármikor, bármilyen eljárásában, bárkitől a kedvező véleményadás érdekében pénzt kért vagy fogadott volna el.

Az alperes által írt levél alkalmas volt olyan benyomást kelteni az olvasóban, hogy a felperes szakmai tevékenységével összefüggésben elfogultan járt el, a hatósági eljárás kimenetelét befolyásolta, illetőleg pénz ellenében adott megfelelő szakmai nyilatkozatot. Ezek a valótlan tényállítások túllépték a szabad vélemény-nyilvánítás kereteit és alkalmasak voltak a felperes jóhírnevének és emberi méltóságának megsértésére.

Az Alkotmánybíróság a 36/1994. (VI. 24.) AB számú határozatában kimondta, hogy a szabad vélemény-nyilvánításhoz való jog a véleményt annak érték- és igazságtartalmára tekintet nélkül védi. Ebből következően a védelem az olyan gondolatokat, elveket és nézeteket is megilleti, amelyek sértőek, meghökkentőek vagy aggodalmat keltenek, tehát a vélemény-nyilvánítás szabadsága mindenféle közlés szabadságát magában foglalja függetlenül a közlés módjától és értékétől, valóságtartalmától. A vélemény-nyilvánítás

szabadságának azonban korlátot szab az alkotmányos védelem alatt álló jóhírnév. Így nem lehet szó a vélemény-nyilvánítás szabadságáról abban az esetben, ha valaki valótlan tényt állít, vagy ha a bírálat, értékelés tartalmában vagy kifejezésmódjában túllépi a szabad vélemény-nyilvánítás megengedett alkotmányos határait. A jóhírnév sérelmének megállapításánál általában az érintett személyek által kifogásolt tényállításokat kell vizsgálni, azonban soha nem önmagukban, a szöveggörnyezetükből kiragadva. Mindig annak van jelentősége, hogy a közlés összessége nyíltan vagy burkoltan milyen valótlan tényt közöl az érintett személyre vonatkozóan.

Az alperes levele a felperes személyének közösség általi értékelését negatív módon befolyásoló, a felperes személyét bántó, azzal szemben vádaskodó tartalmú tényállításokat tartalmaz, amelyeket az alperes pusztán a hatósági eljárás rá nézve nem kedvező eredményéből levont feltételezésre alapított, s amelyek alkalmasak a felperes jóhírnevének, emberi méltóságának megsértésére. Ugyanakkor a levél nem tartalmazott a felperesre nézve sértő, indokolatlanul bántó vagy lealacsonyító kijelentéseket, ezért az a felperes becsületét nem sértette, ezért ebben a körben a jogsértés megállapítását az elsőfokú bíróság mellőzte.

A kihallgatott tanúk vallomása és a becsatolt levelek alapján határozta meg az elsőfokú bíróság azon szerveket, amelyek felé az alperesnek az elégtételadás keresetében el kell ismernie a jogsértést.

A tanúvallomásokból megállapíthatóan a levél tartalmának megismerése és a lefolytatott eljárásról való tudomásszerzés a felperest lelkiileg erősen megviselte, s az a magatartásában is változást okozott: visszahúzódná vált úgy a családjában, mint a munkahelyén. Ugyan a munkatársai körében és a feletteseinél a becsületességét, szakmaiságát külön bizonyítania nem kellett, mégis el kellett szenvednie az eljárásból adódó vicceket, ugratásokat, amelyek a munkakörével járó konfrontálódásból eredő stresszt tovább fokozta. A lelki megterhelésen túlmenő egészségi károsodást a felperes nem tudott bizonyítani.

A nem vagyoni kártérítés alapja az immateriális hátrány, amely a korábbi élethelyzet hátrányos megváltozását jelenti, ami lehet testi, lelki vagy emocionális téren történő hátrányos változás. A hátrány köztudomású tények alapján is megállapítható a Legfelsőbb Bíróság BH 2002/178., 135. és 392. szám alatt közzétett eseti döntései szerint, ám a lelki élet hátrányos megváltozását a felperes bizonyította is házastársának, valamint a közvetlen volt és jelenlegi feletteseinek tanúvallomásával. Ezek szerint az ítélet meghozatalakor fennálló értékviszonyok alapján 200 000 Ft szükséges, de egyben elegendő is az elszenvedett hátrányok kompenzálására.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 81. §-a alapján határozott a perköltség viseléséről, a pernyertesség-pervesztesség arányát 2/3-1/3 arányban határozva meg, figyelemmel a felperes által lerótt kereseti illetékre. Az ügyvédi munkadíjat 30 000 Ft áfá-val növelt összegében határozta meg figyelemmel a tárgyaláson való részvételre, az előkészítő iratok számára és az igényelt kártérítési összegre is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Változatlanul kitartott amellett, hogy a véleményét és a kijelentéseit - még ha szerencsétlen módon is - mások következtetései alapján fogalmazta meg, amellyel felügyeleti intézkedést kívánt elérni, ám az általa feltárt szakmai ellentmondások azóta sem kerültek feloldásra. Azért nem ő tehető felelőssé, hogy a felperes munkahelyi vezetőinek nem körültekintő eljárása miatt a kollégák felé kiszivárgott az ügy, miáltal a közvetlen okozati összefüggés sem adott. Hivatkozott a szomszédos ingatlanokra, amelyeken a felperes ügyintézése mellett a "y" szakhatósági hozzájárulást adott vízjogi engedélyekhez, s köztük van olyan ingatlan is, ami természetvédelmi szempontból értékesebb az övéénél. Részletesen foglalkozott a vízjogi kérelmét elutasító hatósági határozat indokolásával a vonatkozó jogi szabályozás tükrében, kitérve a környező ingatlanok (nyírtéti 042/1., 042/2., apagyi 059/7. hrsz.) helyzetére is.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet részben elutasító rendelkezését. Az ítélet tábla a fellebbezést alaptalannak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a perben a szükséges és elégséges körben lefolytatott bizonyítási eljárásban beszerzett bizonyítékokat a Pp. 206. §-a (1) bekezdésében írtaknak megfelelően helyesen, okszerűen és összességükben értékelve érdemben helytálló tényállást állapított meg, amiből levont jogi következtetéseivel is egyetértett az ítélet tábla, ám azt az alábbiakkal kiegészíti.

Az EBH 2002/624. szám alatt közzétett határozat tartalma szerint valamely hatóság előtti eljárás kezdeményezése önmagában személyiségvédelmi per megindítására nem ad alapot, a megindult eljárás keretében döntendő el ugyanis, hogy a feljelentésben foglaltak alaposak vagy alaptalanok. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint tehát - amelyet megfelelően szemléltetnek az EBH 2004/111., a BH 2004/305., a BH 1994/295. és a BH 2009/135. szám alatt közzétett eseti döntések - a hatósági eljárás kezdeményezése, úgyszintén a hatósági eljárások során tett nyilatkozatok személyiségi jogvédelmet önmagukban nem alapoznak meg, arra csak akkor adnak alapot, ha a hatósági eljárás kezdeményezésére, valamint a hatósági eljárás során tett nyilatkozatokra a rendeltetésszerű joggyakorlás körén kívül, visszaélészerűen került sor, illetve ha az adott eljárás tárgyára nem tartozó és személyiségi jogi sérelmet megvalósító többletelemeket tartalmaz. Ennek hiányában a hatósági eljárás kezdeményezése, valamint a hatósági eljárás során tett nyilatkozat személyiségi jogvédelmet akkor sem alapoz meg, ha a hatósági eljárás kezdeményezésében, illetőleg a hatósági eljárás során előterjesztett nyilatkozatban foglaltak valóságtartalma nem nyert kétségtelen bizonyítást (EBH 2002/624., BH 2004/357., BH 2002/223., BDT 2008/1776., BDT 2007/1664., BDT 2006/1429.).

A hatósági eljárás kezdeményezése önmagában ezért nem jogellenes, és nem valósít meg személyiségi jogsértést, ha nem tartalmaz indokolatlanul sértő, lejárató kijelentéseket.

Nem alapozza meg a feljelentő felelősségét az sem, ha azt a személyt, akit a feljelentő - az ügy körülményei alapján - visszaéléssel gyanúsított, az eljárás során tisztáznak. Az eljárás során tett nyilatkozatok akkor sem alkalmasak a személyhez fűződő jog megsértésének a megállapítására, ha utóbb e kijelentések a bizonyítási eljárás alapján nem minősültek valóznak, feltéve, hogy a tényállítások indokolatlanul nem sértőek, bántóak, illetve durván sértő kifejezést sem tartalmaztak. Ugyanakkor az eljárás kezdeményezése személyiségi jogvédelmet akkor is megalapozhat, ha arra, valamint az eljárás során tett nyilatkozatokra a rendeltetésszerű joggyakorlás körén kívül, visszaélésszerűen került sor, illetve ha az adott eljárás tárgyára nem tartozó és személyiségi jogi sérelmet megvalósító többletelemeket tartalmaz.

A perbeli esetben az alperes valamennyi sérelmezett kijelentését a hatósági eljárást kezdeményező levele tartalmazta. Azok az állítások, melyek szerint a felperes elfogultsága miatt az eljárást az alperes számára hátrányosan befolyásolta és akadályozta, amely elfogultságát bejelenteni elmulasztotta (ergo hivatali kötelességeit megszegte), továbbá ő megvesztegethető és nem is a perbeli eset volt az utolsó ilyen jellegű megnyilvánulása, ugyan az adott eljárás tárgyához kapcsolódtak, de nem voltak relevánsak azok semmivel alá nem támasztott, pusztán feltételezésen alapuló jellege miatt, ahogy a közölni kívánt tényekből sem fakadtak szükségszerűen. Emiatt ezek az állítások indokolatlanok voltak, s meghaladták azt a keretet, amelyet az alperes által elérni kívánt cél - a feltételezett ellentmondásosság kivizsgálása - szükségessé tett. Mindezek következtében a sérelmezett kijelentések azok tartalmuk miatt a felperes jóhírnevét és emberi méltóságát sértőek voltak. Az elfogultság bejelentésének elmulasztására, az ügymenet akadályozására és annak jelentős befolyásolására, valamint a megvesztegethetőségre vonatkozó kijelentések tényállításként minősültek, s nem pedig véleménynyilvánításként, ezért a véleménynyilvánítás szabadságára és az ahhoz való jog privilegizált jellegére hivatkozással nem volt helye a kereset elutasításának.

Erre figyelemmel megalapozottan került sor az elsőfokú bíróság részéről mind a jogsértés megállapítására, mind pedig az alperest az indokolt módon történő elégtételadásra kötelezésére. Amint arra az elsőfokú bíróság rámutatott, a felperes az ilyen jellegű személyiségi jogsértéssel köztudomás szerint együtt járó hátrányokon túlmenően konkrét immateriális sérelem meglétét is bizonyította, ami megalapozta az alperes kárfelelősségét. Az alperes csak állította, de semmivel sem bizonyította, hogy a felperes munkahelyi vezetőinek nem körültekintő eljárása miatt szivárgott ki a kollégák felé ez az ügy, így ez okból az okozati összefüggés hiányáról nem lehetett szó amellet, hogy nem csupán a kollégák ugratása miatti hátrányok kompenzálására került sor a nem vagyoni kárpótlás nyújtásával, amelynek összege sem volt eltúlzottnak tekinthető.

Az alperes által fennállni vélt ellentmondás feloldása meghaladta a jelen per kereteit, ezért az ítélet tábla a fellebbezésnek a vízjogi kérelmet elutasító hatósági határozat indokolása miatti kifogásaival nem foglalkozott.

A leírtak miatt az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - a fenti indokolásbeli kiegészítéssel - helyben hagyta.

A fellebbezés eredménytelen volt, ezért az alperes Pp. 78. §-ának (1) bekezdése értelmében köteles a jogi képviselővel eljáró felperes javára perköltséget fizetni, amelynek összegét az ítélet tábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdései, valamint a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján határozta meg; a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul. A per tárgyi illeték-feljegyzési jogos volta (az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. §-a (1) bekezdésének f) pontja) miatt le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megtérítésére a pereszes alperes az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése értelmében irányadó, a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles.

Debrecen, 2013. március hó 8. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Pribula László sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő